

551.

Кога да ѝ носетъ у зет-отъ.

Дотеколъ ѣ мѣтенъ Дунавъ
Мѣтенъ Дунавъ и пороенъ;
Що донесолъ Димна Депа
Депа хубава девойка,
Кому да ѝ поклониме
Поклонъ да е на свекърва.
Въ рѣце носи златна чаша

Полна ройно вино,
Кому да ѝ поклониме
Ова златна чаша?
На поклонъ да ѣ свекору;
Поклонете домакину
На поклонъ да му етъ.

552.

Кога да ѝ донесатъ дома и ѝ откриватъ кум-отъ.

„Ей девойко, бѣла и цѣрвена!
Що сѣ толку бѣла и цѣрвена?
Даль сѣ зима въ Солунъ зимувала?
Ель сѣ лете потъ шаторъ летувала?“ —
„Ей девойки, мои мили друшки!
Ни сумъ зима въ Солунъ зимувала,
Ни сумъ въ лето подъ шаторъ седела,
Туку майка така ме родила.“

553.

На зет-отъ.

Синокъ дойде юнакъ отъ тугина,
Донесолъ ѣ тугинка девойка,
По'убо'о майка не родила,
Той слегу'етъ, таа не слегуетъ;
Той зборуетъ, таа не зборуетъ;
Той съ смеитъ, таа не съ смеитъ;
Той вечератъ, таа не вечератъ:
„Мори слези, да би ми не слегла,
Мори зборви, да би онѣмела;
Мори яди, да съ не наядишъ.
Дали ми те кука не бендиса?
Дали ми те момче не ареса?
Дали ми те свекоръ не ареса?“ *)

*) Така и за свекърва, деверъ, зодва, снаха.